

Biblioteka
TEEN

Urednik
Zoran Bognar

VEROSLAV RANČIĆ

TAJNA
MISTIČNE PLANINE
ARTANJ

Beograd
2015
DERETA

Copyright © ovog izdanja dela DERETA doo

*Mojoj divnoj i prelepoj unuci Iskri,
čudesno plavookoj i očaravajuće
razdraganoj, sa nadom
da će se, kada dođe vreme, družiti
sa Robertom, Lujkom, Andreom i Biom.*

Kada sa vrha Artanja bljesne munja, snop izbačen kao iz laser-skog topa, iscrta trougao do Avale i Tare. Stranice tog trougla na geografskoj karti u razmeri – 1:1.000.000, iznose 14,6 cm. Stranice Velike piramide u Gizi duge su tačno 146 metara. Uprkos mnogim pokušajima, ovaj odnos je do sada ostao zapanjujuć i neodgonetnut. Pri tom treba imati u vidu da je Velika piramida izgrađena pre 4.500 godina, a Artanj je star 450.000 godina.

Obratite pažnju na odnos – 4.500 godina i 450.000 godina.

Tačno!

Prva asocijacija, kada se pročita naslov romana, svakako je: *Artanj* podseća na *Rtanj*.

Pravo ime *planine* *Rtanj* i jeste *Artanj*, a na latinskom znači *izgrađen rukama*.

Postavlja se logično pitanje: *Ko planinu rukama gradi?*

Lokacija *Artnja* i određeni događaji oko njega poslužili su za osnovno polazište priče.

Ostalo je fikcija.

Ali, *Filadelfijski eksperiment*, *vatrene kugle*, *Tunguska katastrofa*, svi *pronalasci Nikole Tesle* koji se pominju u romanu, *agencije CIA, MI6, Nasa, FSB, Odeljenje za svemirska istraživanja Federalne službe bezbednosti Rusije, Kancelarija CIA zadužena za kontakte sa mogućim stanovnicima drugih planeta, automatski globalni sistem za presretanje i prosleđivanje telefonskih, kompjuterskih i telegrafskih poruka iz celog sveta upućenih pod šifrom ili bez nje – Ešalon, dvojnica planete Zemlje nazvana Giza, u galaksiji udaljenoj dvadeset svetlosnih godina, šest planeta od kojih dve u sazvežđu ‘Vaga’, gde je moguće postojanje drugih civilizacija, o kojima su još pre dve hiljade godina pisali antički mudraci Aristotel i Epikur, hiljade planeta razbacanih u svemiru, na kojima su takođe moguće civilizovane populacije, asteroid Adonis, reka koja teče uzvodno, čudesna zvezda u Nevadi, Ajnštajnov test inteligencije, tri evropske opservatorijske stanice, La Sila, Paranal i Čahanantor u pustinji Atakama u Čileu – zaista su se dogodili, izvedeni su, postojali su ili postoje.*

Godina 9560. pre nove ere

Iz mračnog prostranstva kosmosa, na severozapadnom horizontu, pojavila se jedva primetna zvezda. Samo nakon tridesetak sekundi sićušno nebesko telo nepojmljivom brzinom dostiglo je dimenzije komete, a posle jednog minuta ka planeti Zemlji nezadrživo juri gromada praćena bljeskom jačine stotinak Sunaca.

Temperatura na površini ovog nebeskog čudovišta, prema kasnijim pretpostavkama, iznosila je oko 20.000 stepeni Celzijusa.

Na visini od dve stotine kilometara iznad površine Zemlje, asteroid je eksplodirao u ko zna koliko hiljada usijanih delova. Sve se sručilo na Zemlju.

Adonis, kako je asteroid nazvan kasnije, koji se oteo orbiti Sunca i dospao u gravitaciono polje Zemlje, bio je uzrok apokaliptične katastrofe. Dve najveće stene sručile su se u Atlantik, razornom silom od 30.000 hidrogenskih bombi. Probile su dno okeana ispod koga su poleteli bilioni tona usijane magme. Pod njenim dejstvom ogromna količina morske vode pretvorila se u paru koja je dosegla visinu od trideset kilometara. Eksplozija je odjeknula širom Planete. Noć se pretvorila u dan 2.000 kilometara unaokolo. Zastraujući talasi visoki i do 1.000 metara potapali su sve pred sobom.

Tokom sledeća dva minuta uništen je biljni i životinjski svet na najvećem delu naše planete. Klima se promenila.

U toj katastrofi potonulo je legendarno ostrvo Atlantida, prema Platonu ostrvo veličine Azije i Libije, koje se nalazilo između buduće Evrope i Amerike, s one strane Herkulovih stubova.

Sa njom je uništena i prva civilizacija.

Ali...

Odbačena zastrašujućom silinom, jedna od gromada usijanih delova asteroida Adonis završila je na 43. stepenu, 38. minutu severne geografske širine i 21. stepenu i 53. minutu istočne geografske dužine, stvorivši planinu Artanj, gde se nalazila kapija koja vodi iz Spoljašnjeg sveta. Kroz nju su pre katastrofe došli Bogovi Tame čiji će potomci pokušati da ovladaju planetom – Aleksandar Makedonski, Atila, Džingis-kan, Tamerlan, Hitler...

Planina je jedanaest hiljada godina kasnije izazvala interesovanje Alberta Ajnštajna, Nikole Tesle ali i tajnih obaveštajnih službi Velikih sila, britanske MI6, američke CiA-e, Nase, ruskog FSB-a.

Nažalost, Agencija za nacionalnu bezbednost ostala je ravnodušna na upozorenja svog službenika, bivšeg tajnog agenta, sada arhivara Agencije, Vizara i njegovih prijatelja Roberta i Lujke.

Iznad nadvožnjaka
Subota, 2. avgust

– Roberte, bio bih ti zahvalan kada bi pokušao da izbegneš rupe u kolovozu, bar onoliko koliko se trudiš da svaku pogodiš.

Invalidska kolica u kojima je sedeo Lujka, a čije je ručice držao Robert, ponovo su poskočila prelazeći preko pukotine na betonskom platou iznad nadvožnjaka.

– Vidiš!

– Izvini. Nisam hteo.

– Naravno da si hteo. Potcenjuješ moju inteligenciju i sposobnost procenjivanja, posebno tvojih postupaka. Ja bolujem od multiple skleroze, a ne od nedostatka pameti. Objasnio sam ti nekoliko puta i ovo je poslednji pokušaj da te prosvetlim. Meni nisu napadnute sive ćelije, već bela masa centralnog nervnog sistema. U nalazu koji sam okačio iznad kreveta u Domu za decu bez roditeljskog staranja, zbog morona sa kojima delim ‘kontejner’ za spavanje, dnevni boravak i tako dalje, i direktora Doma, koji ništa ne shvata, lepo je ispisano: „*Multipla skleroza je neurodegenerativno oboljenje koje prvenstveno ‘napada’ belu masu centralnog nervnog sistema. Kompleksna patogeneza multiple skleroze obuhvata inflamaciju i potencijalne fokalne lezije koje su u vezi sa heterogenim, često destruktivnim patološkim promenama diseminovane u beloj masi centralnog nervnog sistema.*“ Shvataš?

– Ništa. Ali su mi posebno zanimljive fokalne lezije.

– Naravno. To se moglo očekivati za nekoga ko zbunjeno tu-mara kroz nazovimo školu „Albert Ajnštajn“. Ne shvatam ni ja. Ali, ako ne razumeš, pogledaj mene i sve će ti biti jasno. Genije prikovan za invalidska kolica, kao Isus za krst. S tim što je on mo-gao da vaskrsne, a ja ne mogu da stanem na sopstvene noge. Ono što je za mene utešno, jeste da od MS u svetu boluje oko milion ljudi. Mi smo izuzetni! Sedam milijardi običnih, prosečnih, tupa-vih, zbunjenih i tako dalje, i nas milion izuzetnih... I kada smo kod izuzetnih, kakva je to Andreina *izuzetna ideja*, kako si mi rekao u telefonskom razgovoru, mada su za tebe sve njene ideje izuzetne?

– Samo mi je rekla da se nađemo iznad nadvožnjaka jer ima izuzetnu ideju.

– Ahaaa! Iznad nadvožnjaka! *Znači, ovo je istorijsko mesto gde se Zemljina kugla zaustavila kada je Andrea prvi put polju-bila Roberta!*

Robert je ćutao za trenutak. Pogledao je prema nadvožnjaku kojim su jurili automobili, jedan autobus se klackao desnom stra-nom. Nekoliko ljudi je prelazilo u suprotnom pravcu. – Ja tebe ne zavitlavam kada je Bia u pitanju – izgovorio je tiho. – Ja tebe nikada ni za šta nisam zavitlavao.

– Izvini, nisam dobro razumeo?! Kako ti to mene možeš da zavitlavaš kada je Bia u pitanju i ‘bilo šta’ drugo?

– Nisam mislio ništa ružno...

– Čekaj, Roberte, čekaj... Sada ćeš početi kao mentolka na bio-skopskoj blagajni, kada joj kažem da hoću dve karte, ali da jedna bude kraj prolaza između redova, a ona pita: ‘A druga?’... Onda joj ja objasnim: ‘Gospođo blagajnice, ja ne mogu da uguram kolica u prostor bioskopskog sedišta, ali mogu da ih dovezem do početka reda, gde će sedeti moja devojka Bia. Volim da držim njenu ruku dok gledamo film. A mislim da i ona voli da drži moju ruku. Ka-pirate, gospođo blagajnice?’ I ona me onda gleda sažaljivo. I mene boli briga što me ona onda gleda sažaljivo.

– Ja te ne gledam sažaljivo.

– Razbio bih ti nos kada bi me gledao sažaljivo i preteo bih ti Andreu. Zaboravio si da cure lude za mnom. A...?! Recimo tvoja nekadašnja velika slabost, Džuli!¹ Pa, onda... Violeta... i tako dalje, ne mogu trenutno da se setim. I ne želim više da nabrajam, Bia bi bila ljubomorna. – Mahnuo je prema Biji i Andrei koje su se pojavile na platou iznad nadvožnjaka.

– Čao, Roberte. – Andrea je sela je pored njega.

Bia se nagla prema Lujki i poljubila ga.

– Usne ti mirišu na kajsiju – rekao je Lujka. – Baš fino.

– Naravno, kada smo jele sladoled od kajsije – nasmejala se Bia. – Stajala je kraj Lujkinih kolica i držala njegovu ruku.

– Kapiraš, Roberte, o čemu sam ti govorio?

Robert se osmehnuo. – Potpuno si u pravu... – Okrenuo se prema Andrei. – Kakva je to ideja koju si pomenula preko telefona?

Andrea je istovremeno klimala i odmahivala glavom. – Pa, ovako...

– Ja sam već ‘za’ – dobacila je Bia. – Lujka, reci da si i ti.

– To se podrazumeva. Ne treba ništa da kažem. A šta je to što ne treba da kažem?

– Idemo sve četvoro kod Deleta i Marte na Artanj da tamo proslavimo moj rođendan?

Robert se lagano okrenuo. Andreine oči bile su pune iščekivanja. – Naravno – rekao je – to je super ideja, ukoliko oni to prihvate.

– Dele... mamin tata, on je to predložio. Videćete, otkaćeni arheolog – amater. Veoma je ponosan na svoju ideju. Rekao je: „Obezbeđeni su vam smeštaj i hrana. Zabranjeno je nositi loše raspoloženje.“ Znao, oni imaju omanju kuću na dva nivoa i šest bungalova koje izdaju tokom cele godine. I Deletov arheološki muzej! Da se onesvestite! Zimi su tamo veliki snegovi i mnogi dolaze na skijanje ili na sankanje. A najlepše je uveče. Staza niz

1 Julija – Džuli, lik iz romana *Robert, Lujka i 'Poslednji noćnik'*.

koju se posetioci spušaju na sankama, skoro od vrha Artnja, prolazi na pedesetak metara od Deletovih i Martinih bungalova, u stvari je široki prolaz između drveća koji glumi ulicu, osvetljen i lud za spust. A sankaju se i deca i matorci. Dele i Marta predvode ludake.

– Mislio sam da bungalovi postoje isključivo u Africi – primećio je Robert.

– To samo pokazuje tvoje nepoznavanje naše civilizacije – Lujka se smeškao dobronamerno. – Ukoliko hoćeš dopunske časove iz istorije Ludog sveta, pored redovnih i plaćenih časova, imaćeš i neke gratis.

Bia ga je gurnula u rame. – Ne gnjavi Roberta.

Andrea je nastavila: – U stvari, to su male zgrade čija je polovina izgrađena od kamena, a polovina od borovih balvana. I svaka ima terasu. Nalaze se u gustoj šumi kroz koju su prokrčeni prolazi. Dele je imao probleme sa srcem i lekari su mu predložili da ode tamo jer meštani tvrde da na padinama planine rastu retke trave od kojih se spravljaju lekoviti čajevi, da je vazduh pun neobičnog elektriciteta, da je ‘ruža vetrova’ jedinstvena u svetu...

– Priče za malu decu i naivne koje su smislili turistički radnici – zaključio je Lujka. – Ali, svejedno, ja sam ‘za’ da idemo.

– Ne, stvarno... Dele je otišao na mesec dana... Vratio se kao drugi čovek... Kaže da mu srce radi kao roleks... On i Marta su ovde prodali stan i preselili se na Artanj. Tamo su prvo kupili kuću. Onda su saziali prvi bungalov. Tokom vremena još pet. Žive u kući, a bungalove izdaju... I sinoć zove Dele i kaže: „Srećo moja“, on mene samo tako zove, „znaš li koji je dan u drugu nedelju?“ „Naravno da znam.“ „Onda pokupi društvo i dođite da ga ovde zajedno proslavimo. Obećavam ti – biće nezaboravno.“

– Super! Samo, autobus i ja imamo problem. – Lujka je pokretom ruke pokazao na kolica.

– Unećemo te i izneti iz autobusa, a tamo ćeš u kolicima... –
Andrea je izvukla iz džepa mobilni telefon. – Šta da javim Deletu
i Marti?

– Šta bi mogla da javiš! – Lujka je raširio ruke.

– Tačno. Kakvo pitanje.

Andrea je počela da lupka po tasterima mobilnog telefona.
Nije mogla ni da pretpostavi do koje će mere taj poziv izmeniti
njihove živote.

*Svemirska agencija
300 E Street SW Washington, DC
Distrikt 127, Lokacija S26 Nevada
Ponedjeljak, 4. avgust*

Noć se spustila nečujno. Distrikt 127, Lokacija S26 nalazi se u pustinji Nevade, na dva i po kilometra od čudesnog kruga sa šestokrakom zvezdom u sredini. Poreklo kruga i zvezde je nepoznato i otkriveni su snimkom iz vasiona. Kompleks istraživačkih laboratorija podignut je na prostoru od četiri kvadratna kilometra. Ono što se događa iza tamnih staklenih zidova, kroz koje se nikada ne nazire ni tračak svetla, predstavlja nedokučivu tajnu.

Generalni inspektor Svemirske agencije Nasa, Stenli Kameron, koji je doleteo mlaznim avionom iz Vašingtona, petnaestak minuta ranije, stajao je zabezeknut prizorom koji je pratio na ogromnom ekranu u središtu Centralne dvorane. Slika je stigla snimljena iz satelita. Na ostalih dvanaest monitora, smenjivale su se projekcije gigantskih teleskopskih kamera Agencije.

Digitalni časovnik, u dnu najvećeg ekrana, crvenim brojevima ravnomerno je reprodukovao i stote delove sekunde.

Dr Bernard Zukovski, direktor Distrikta 127, Lokacija S26, smireno je izgovorio: – Još četiri sekunde... Ukoliko interval ne bude promenjen... Ne skidajte tamne naočare... Evo!

Svi ekrani u prostorji su za trenutak sevnuli modrocruenom svetlošću.

Bljesak je bio toliko jak da su prisutni u ogromnoj dvorani, uprkos naočarima sa zatamnjenim staklima, morali da zatvore oči.

Nakon izvesnog vremena ponovo su pogledali u ekrane.

– Ne shvatam! Šta je to, pobogu?! – promućao je Stenli Kameron.

– Pustićemo snimak kroz sloumoušn. Imamo na raspolaganju osam minuta. – Dr Bernard Zukovski pritisnuo je taster. Frejm za frejmom, uz male trzaje, pomerali su se na centralnom ekranu.

– Koja je bila brzina kretanja? – promućao je zapanjeni Kameron.

Zukovski je pokazao na brojčanik iznad centralnog ekrana. – Nešto manja od brzine svetlosti u Ajnštajnovoj Teoriji relativnosti. Preciznije: 299.792.400 metara u sekundi. Razlika je 58 metara.

U dnu ekrana pojavila se blještava svetleća kugla. Kretala se ivicom horizonta sa leve na desnu stranu, u sasvim malom luku.

– Smatram da je razlika između proračuna Ajnštajnovе brzine svetlosti i kretanja ove lopte u činjenici da je Ajnštajn računao brzinu svetlosti u vakuumu, a ove lopte nailaze na otpor atmosfere.

– Što znači da bi se u vakuumu kretala brže od Ajnštajnovih proračuna.

– Siguran sam da je tako.

– A ja nisam siguran šta je ovo?

Dr Zukovski je odmahnuo rukama. – Svakako da nije pojava naše civilizacije, iako suprotno logici, ne dolazi iz svemira. Već se izračunavaju geografska dužina i širina mesta sa koga kreću vatrene kugle. Računam da ćemo vrlo brzo imati precizne pokazatelje.

– Ukoliko dobijemo koordinate mesta sa koga se lansiraju, onda se to uklapa u vašu pretpostavku: one ne stižu iz svemira.

– U tom slučaju, gospodine Kamerone, na našoj planeti se nalaze gosti iz neke druge galaksije.

Zaprepašćenje Stenlija Kamerona preraslo je u smeh. – Ma dajte, Zukovski...!

– Daleko razvijenije civilizacije, gospodine generalni inspektore. Nemam drugo objašnjenje... Odnosno, imam ali nije logično.

– Da čujem.

– Ove vatrene kugle podsećaju na one koje je Nikola Tesla projektovao početkom prošlog veka, ali su daleko savršenije.

– Tesla je umro 1943. godine.

– To znači da on nije mogao da ih lansira.

– Osim sa onog sveta. – Kameron se glasno nasmejao. Ali, ugledavši ozbiljno lice Zukovskog, dodao je pomirljivo: – Ako ste u pravu, ko bi mogao da usavrši njegov genijalni pronalazak?!

– Oni koji su se dočepali Teslinih planova. Nemojte zaboraviti da su svi njegovi projekti, nacrti, proračuni nestali iz sefa kada je pronađen mrtav u krevetu hotelske sobe. Go i samo sa belim čarapama na nogama. Ali budući da je predvideo dan svoje smrti, mogao je i da uništi svoje radove.

– Priznajem da vas ne razumem.

– Ne razumem ni ja... Samo bi Tesla mogao da usavrši svoje projekte i dovede do finalizacije kakvu smo videli maločas i kakvu ćemo najverovatnije opet videti za koji minut.

– Ne uspevam da vas pratim.

– Moja razmišljanja su u sferi nemoguće pretpostavke... Ali u suštini jedino moguće. Recimo da Tesla nije ubijen i nije umro.

– Sada bi imao više od sto pedeset godina... Čoveče! Slažem se da je vaša pretpostavka nemoguća. Sami ste rekli da je telo pronađeno.

– Telo je samo materija. Duh je neuništiv. Tesla je tvrdio: *Dar mentalne energije dolazi od Boga, vrhunskog bića, i ako mi koncentrišemo naše misli o toj istini, postajemo skladni s ovom velikom moći.*

– To su već besmislice.

– Moguće da jesu. Moguće i da nisu...

– Čemu je namenjena ova demonstracija?

– Ne znam. I ne znam kako ćemo i da li ćemo ikada saznati.

– U svakom slučaju, sve ovo mora ostati u najstrožoj tajnosti. Ništa ne sme, po cenu života, da izađe iz ove dvorane.

– Rusi, Kinezi, Englezi imaju satelite u vasioni. Pretpostavka je da se ova pojava javlja i na njihovim kontrolnim ekranima.

– Najverovatnije. Ali, ovo do daljeg ostaje u zatamnjenju. Ja moram da se vratim u Vašington. Podneću izveštaj predsedniku države. Sastaće se i vojni vrh, ali predložiću da se neko vreme ne izlazi pred Kongres i u javnost. Mogla bi da nastane euforija slična a možda i još strašnija od one kada je Orson Vels emitovao radio-dramu *Rat svetova* ili u slučaju Project blue beam². Čim locirate mesto sa koga kreću svetleće lopte, poslaćete izveštaj zaštićenom elektronskom poštom. Predsednik će odlučiti šta ćemo i kako ćemo dalje.

– Ako dozvolite, ja bih predložio...

– Da čujem.

– Neophodno je poslati našeg čoveka na lice mesta.

– Nemojte opet da predložite Nika Kupera.

– Još tri sekunde do nove pojave – začuo se glas iz zvučnika.

Svi su se okrenuli prema ekranima.

Nanovo su morali da sklope oči zaslepljeni blještavom svetlošću.

² Reč je o rezervnom planu za postizanje Novog svetskog poretka do koga bi došlo korišćenjem posebne tehnologije pomoću holografskih slika.

*MI6, Tajna obaveštajna služba
Ujedinjenog Kraljevstva, Velika Britanija
85 Albert Embankment, Vauxhall Cross, London
Ponedjeljak, 4. avgust*

Kornelijus Prajs imao je trideset osam godina. Posle završenih studija i dobijanja zvanja Master of Arts in Literature bio je spreman da krene u avanturu pisanja romana sa trilerskim zapletima. Nameravao je da piše knjige kakve je voleo da čita. Pošto je završio prvi roman *Uspeh tajnog agenta*, rukopis je ponudio prvom izdavaču. Bio je odbijen. Sledećih šest izdavača mislili su isto. Drugi i treći roman podelili su sudbinu prvog. Ogorčen nerazumevanjem u krugovima književnih neznalica, Kornelijus Prajs je odlučio da lično postane tajni agent. Diploma Univerziteta Mičigen u SAD, lični šarm, poznavanje tri jezika, intervencije nekoliko prijatelja i Kornelijus Prajs se našao na listi Tajne obaveštajne službe Ujedinjenog Kraljevstva. Začudo, nekoliko manjih zadataka koje je dobio odradio je besprekorno. Postao je agent od velikog poverenja Margot N., prvog čoveka MI6.

I sada se peo stepeništem direkcije Tajne obaveštajne službe – MI6. Nije mogao ni da pretpostavi da odlazi na sastanak sa *Sudbinom*.

Pošto je položio kažiprst i palac na zelenu, svetlucavu podlogu skenera i na taj način se identifikovao, klimnuo je glavom prema dežurnom iz obezbeđenja.

Širokim viktorijanskim stepeništem popeo se na treći sprat, prošao galerijom i zaustavio se pred visokim rezbarenim vratima. Proverio je čvor na kravati i da li ona izviruje između preklopa tamnog sako sa zlatnim dugmadima. Margot N. nije podnosila neuredne agente. Pogotovo ne one čija kravata lan-dara levo-desno.

Sve je bilo u redu.

Skinuo je šešir sa uzanim obodom, pokucao i ušao u sekretarijat.

– Ništa novo, Marion de Flauer?

Dočekao ga je kiseo osmeh. – Standardno, Kornelijuse. Ap-solutno standardno.

– Osim što ste vi svakog dana sve zanosniji!

– A vi svakog dana, kao i obično, apsolutno tačni.

Marion de Flauer imala je četrdeset i jednu godinu, britansku svetlu put osutu riđim pegama, povijen, špicast nos, pomalo mut-ne oči i dugu tamnoridu kosu.

Kornelijus Prajs je zatvorio vrata, stavio šešir na držač u uglu i okrenuo se sa blistavim osmehom. – Najavićete me, Marion de Flauer?

Sekretarica prvog čoveka Tajne obaveštajne službe Ujedinje-nog Kraljevstva Margot N. pritisnula je tester interfona.

– Znači, stigao je – začulo se iz malog zvučnika na stolu.

– Stigao je, gospođo.

– Zašto onda ne uđe. Gubimo dragoceno vreme. – I veza se prekide.

– Baš je lepo raspoložena – primetio je Kornelijus Prajs.

– Ne posebno. U stvari, uobičajeno. – Obrve Marion de Flauer su se ukrstile.

Prajs je prešao preko sekretarijata, zakucao o dvokrilna izre-zbarena vrata i nestao iza njih.

– Dobar dan, gospođo – izgovorio je koračajući preko mekog i ogromnog tepiha.

– Dajte, agente Prajs... Ništa nije dobro. Naprotiv, ne može biti gore... Spustite svoju zadnjicu u tu fotelju i da pređemo na stvar.

Kornelijus Prajs je došao do duboke kožne fotelje, povukao šakom po preklapu sakoa – kravata je bila uvučena – i seo prekoputa Margot N.

Na čelu MI6 bila je žena u šezdesetoj godini. Koeficijent inteligencije bio joj je ravan Ajnštajnovom – 159. Brilljantno je vodila Ministarstvo kulture, pa Ministarstvo ekonomije, pa Ministarstvo zdravlja, da bi konačno završila kao prvi čovek MI6.

Okrenula je laptop, čiji je poklopac bio podignut, tako da se ekran našao pred očima Kornelijusa Prajsa. – Gledajte pažljivo.

Sledećih desetak minuta agent MI6 netremice je piljio u ekran koji su presecali munjeviti preleti blještavih lopti. Kretale su se zastrašujućom brzinom, ali i u sloumošnu.

Tokom tih desetak minuta Kornelijus Prajs i Margot N. nisu mogli ni da pretpostave da skoro nevidljiva mušica koja se nalazi na ukrasnom držaču lusteru ne pripada porodici *Glossinidae*, već je najsavršeniji elektronski mikrobot kontrolisan džojstikom iz fioke pisaćeg stola Marion de Flauer, i vrši direktan audio-prenos do njenog ‘olimpus’ digitalnog prijemnika. Snimak će u toku dana završiti u rukama prvog podsekretara ruske ambasade u Londonu Jurija Timošenka. Tridesetak minuta kasnije stići će do glavnog rukovodioca Federalne službe bezbednosti, pukovnika Akima Anušnikova, u moskovskoj ulici Modesta Musorgskog.

Kornelijus Prajs je svašta preturio preko glave za svojih trideset osam godina i verovao da ništa ne može da ga iznenadi. Međutim, sedeći u kabinetu Margot N. zurio je zapanjeno u leteće blještave kugle koje su presecale površinu ekrana laptopa sleva nadesno u tačno kontrolisanim intervalima.

– Kakve su to svetleće loptice? – konačno je uspeo da promuca odvojivši na trenutak pogled sa laptopa i uperivši ga prema Margot N.

– Očekujem da to vi otkrijete.

– Kada se ovo dogodilo?

– Prošle noći.

– Gde je snimljeno?

– Na prostoru Nevade.

Kornelijus Prajs se nasmejao. – Nasa je već završila posao. Čudi me da je informaciju prosledila ovamo.

– I nije.

Kornelijus Prajs se namrštio. – Snimak ste dobili zaštićenim kanalom.

– Rekla bih da je tako. Svuda u svetu postoje ljudi koji bi rado sarađivali sa nama. Razume se uz odgovarajuću materijalnu nadoknadu.

– Ova mora biti velika.

– To nije u domenu vaših interesovanja.

– Razume se. Samo sam glasno razmišljao. Pošto vaša ‘veza’ nije potvrdila da Nasa zna šta su blještave kuglice, teško da će to nama poći za rukom. – U njegovom glasu pojavio se prizvuk podsmeha. – Možda su u pitanju vanzemaljci. Možda nam neka druga civilizacija šalje poruke.

– Nemojte da se podsmevate. Sasvim je moguće. To ne zna ni Nasa. Ali će sigurno poslati svog čoveka da to ispita. Ukoliko već nisu.

– Znači da je poznato mesto sa koga poleću svetleći projektili. Margot N. je nekoliko trenutaka ćutala. Potom je podigla duguljastu kutiju sa stola i pružila je Kornelijusu Prajsu.

– Srećan rođendan, agente Prajs.

Kornelijus Prajs se iznenađeno nagnuo napred. – Moj rođendan je tek za devet meseci, gospođo.

– Ovo je poklon za prošli.

Prajs je lagano prihvatio kutiju. – Mogu da kažem samo da sam iznenađen. – Podigao je poklopac na kutiji. – Roleks! Gospođo, izvinite, ali ja već imam roleks.

– Onda ćete nositi dva. Doduše, ovaj se pomalo razlikuje od vašeg. Na vrhu centralne osovine nalazi se mikro kamera. Preko nje ćete biti sa mnom u stalnom vizuelnom i audio kontaktu. Želim vam srećan put.

Kronelijus Prajs je začuđeno prenosio pogled sa roleksa na Margot N. i ponovo na roleks. – Znači li to da putujem?

– Već ste otputovali.

– Ali, kuda?

Margot N. je izgovorila muklo: – Koordinate su 43 stepena i 38 minuta severne geografske širine i 21 stepen i 53 minuta istočne geografske dužine.

Kornelijus Prajs je prišao geografskoj karti Evrope pričvršćenoj na zidu. Nekoliko trenutaka je tragao, a potom je prislonio prst na tamnozelenu površinu. – Tu?

Margot N. je klimnula glavom. – Tu.

Crveni trg, Moskva
Ponedjeljak, 4. avgust

Valentina Golubajeva imala je dvadeset sedam godina, šezdeset jedan kilogram, 176 centimetara, bujnu svetloplavu kosu, ljubičaste oči, lak hod i očaravajući osmeh. Sa sedam i po godina primljena je u Mensu. Kroz osnovnu i srednju školu protrčala je za šest godina. Posedovala je fotografsko pamćenje, što je značilo da stranicu knjige 'čita' samo nekoliko sekundi. Bilo je dovoljno da pogled baci na šahovsku tablu, da potom poruši figure i da ih ponovo složi, bez i jedne greške, onako kako su bile raspoređene. Nakon završetka srednje škole dve godine je posvetila izučavanju jezika. Besprekorno je govorila sedam jezika, uključujući japanski i aboridžinski. Začudjujuće je vladala slovenskim jezicima, budući da joj je ruski bio maternji. Magistrirala je mašinsku tehniku, doktorirala astronomiju, ovladala borilačkim veštinama i uživala u muzici Žan-Mišela Žara. Prisustvovala je njegovom koncertu na trgu u Moskvi, na kome je upravo stajala, pošto je izašla iz automobila. Te jedinstvene večeri – Žan-Mišel Žar, ona i četiri i po miliona posetilaca. Kada se doživi to muzičko čudo, tvrdila je, ne treba slušati više ništa.

U dvadeset drugoj godini postala je član FSB-a³, koja nije zaostajala za CIA, Nasa ili MI6.

Bilo je tačno dva ujutru kada se na vratima njenog jednosobnog stana pojavio Jegor Platonov. Čim ga je ugledala, znala je da

³ Federalna služba bezbednosti.

se iza brega valja velika neprilika. On se pojavljivao samo kada bi stvari postajale veoma opasne.

– Odmah? – upitala je potpuno se razbudivši.

Klimnuo je glavom.

– Uđi i sačekaj da projurim ispod tuša.

Ušao je i stao kraj prozora. Pomerio je zavesu i gledao prema ulici na kojoj se nalazio automobil FSB-a.

Valentina Golubajeva je zaista protrčala ispod tuša, natukla pantalone, bluzu i džemper, cipele sa ravnim đonom i zgrabila glomaznu tašnu prethodno gurnuvši u nju mobilni telefon, pištolj i sva lična dokumenta. – Da ponesem i četkicu za zube? – upitala je.

– Mislim da ćeš imati vremena da se vratiš po nju. – Glas Jegora Platonova bio je ravan i bez trunke emocija.

Dvadeset minuta kasnije sedela je zapanjeno piljeći u ogroman ekran Odeljenja za svemirska istraživanja Federalne službe bezbednosti.

Već je sve bilo pripremljeno za njen odlazak.

Došavši do sredine Crvenog trga, zastala je i letimice pogledala Kremlj, Lenjinov mauzolej, svih jedanaest tornjeva crkve Vasilija Blaženog, pitajući se da li će završiti tamo kuda je upućena ili će ponovo stajati na Trgu uživajući u svemu što je sada okružuje i hoće li sa Trga krenuti moskovskim ulicama koje su se odavde širile? Možda će jednom naslikati Trg. Kakav je sada. Sigurno će se izmeniti tokom godina koje dolaze. Ona ga voli takvog kakav se pružao pred njom.

Trebalo joj je desetak minuta da se sabere u sali za projekcije Federalne službe bezbednosti.

Akim Anušenko, generalni sekretar FSB-a upitao je kratko: – Da li prihvataš?

– Ko bi to mogao da odbije?!

Prošli su spletom hodnika, spustili se dva sprata niže i ušli u prostranu dvoranu presečenu gomilom boksova.

– Prepusti se njima – Akim Anušenko mahnuo je prema ljudima u belim mantilima koji su čekali kraj otvora boksova.

Prepustila se. Četrdeset minuta kasnije zurila je u osobu koju je videla u ogledalu. Boja kose je bila promenjena, drugačija šminka, uzdignute obrve...

Potom su je fotografisali.

Sva dokumenta su bila završena u sledećih dvadeset minuta. Ubacili su je u službena kola kako bi je odvezli do kuće da uzme još neke lične stvari i slikarski pribor, uključujući i *svetleći* šešir koji je obožavala.

Kada su stigli do Crvenog trga, zatražila je da se automobil zaustavi. Izašla je i posmatrala trg. Za to vreme onemeli pratilac, koji ni reč nije izgovorio za vreme vožnje, stajao je kraj otvorenih vrata automobila.

Valentina Golubajeva više nije bila Valentina Golubajeva. Kosa joj je bila crna, pa su ljubičaste oči još više došle do izražaja. Sve putne isprave bile su izdate na ime Oksane Ahmatove.

Krenuvši prema vozilu pitala se šta je očekuje u preseku koordinata 43 stepena i 38 minuta severne geografske širine i 21 stepen i 53 minuta istočne geografske dužine.

Veroslav Rančić
TAJNA MISTIČNE PLANINE ARTANJ

Za izdavača

Dijana Dereta

Glavni urednik

Aleksandar Šurbatović

Dizajn korica

Dušan Arsenić

Lektura i korektura

Dijana Stojanović

Likovno-grafička oprema

Milan Bogdanović

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-011-4

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

РАНЧИЋ, Верослав, 1936-

Tajna mistične planine Artanj/Veroslav Rančić.
– 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta, 2015 (Beograd: Dereta). – 331 str.; 21 cm. – (Biblioteka Teen/Dereta)

Tiraž 1.000. – Curriculum vitae – Veroslav Rančić:
str. 329-331.

ISBN 978-86-6457-011-4

COBISS.SR-ID 215343884